

Mijn dagboek uit de Commando opleiding

Ardy Felius

Mijn dagboek uit de Commando opleiding

Schrijver: Ardy Felius
Coverontwerp: Ardy Felius
ISBN: 9789402113464
© Ardy Felius

Voorwoord.

Het Nederlandse Ministerie van Defensie kent twee elite eenheden: het Korps Commando Troepen (landmacht) en het Korps Mariniers (marine). De elementaire opleidingen van beide korpsen behoren tot de zwaarste militaire opleidingen.

Om bepaalde functies binnen het Korps Mariniers te kunnen bekleden is het een vereiste dat, de marinier die daarvoor in aanmerking wenst te komen, de specialisatie "Commando" haalt. Dat wil zeggen dat hij na het volgen van de Mariniers opleiding ook nog de volledige Commando opleiding dient te volgen. Het zogenaamde halen van de "Groene Baret".

Dat dit niet voor iedereen weggelegd is moge duidelijk worden in het nu volgende verslag van een Marinier in de Commando opleiding.

3 November 1990

Terwijl ik dit schrijf zit ik thuis bij te komen van de eerste week commando opleiding te Roosendaal. Het is onbeschrijfelijk wat er met mij gebeurt, maar ik ga toch proberen om mijn ellende met u te delen.

Alleen al om aan de E.C.O. (Elementaire Commando Opleiding) te mogen beginnen, moet je als Marinier een loodzware selectie/trainingsstage van drie weken volgen. De zogenaamde PRE-CO. Dit vond plaats in,- en om, onze eigen "Van Braam Houckgeest Kazerne" in Doorn. Aldaar starten wij op 8 oktober met 18 mariniers. En reeds op 9 oktober waren dat er al een stuk minder. Er vielen per dag cursisten (zo werden wij genoemd) af. De een om lichamelijke redenen (blessures of gebrek aan conditie) en de ander om geestelijke redenen. En ik moet eerlijk bekennen dat ook ik meerdere keren heb moeten vechten tegen de verleiding om er mee te stoppen. De gedachte "waar ben ik in Gods naam mee bezig?" spookt regelmatig door mijn hoofd. Er is zelfs een moment geweest waarop ik serieus dacht het niet te zullen overleven, of tenminste 50% van de in mijn lichaam aanwezige botten te zullen breken. Dat was op de maandag van de tweede week, toen ik totaal verkramp, trillend en bijna huilend van angst op 16 meter boven de grond, aan een touw in de klimtoren hing.

Ik had eerst naar tien meter hoogte moeten "cat crawlen" en daarna doorklimmen naar 20 meter om vervolgens met de schipperslag weer naar beneden te klimmen. Op dat moment was mijn, toch wel beresterke conditie, niet toereikend. En als er niet halverwege een mede cursist had gestaan die mij met bovenmenselijke kracht vastgreep zodat ik enkele seconden had om te herstellen dan had ik dit verhaal, in het meest gunstige geval, nog kunnen dicteren maar zeker niet meer zelf op kunnen schrijven. Glijdend en half vallend ben ik toch nog heelhuids beneden gekomen. Dat "heelhuids" geldt trouwens niet voor de binnenkant van mijn handen. Daar was nauwelijks nog huid te bekennen. Totaal uitgeput moest ik in het graf gaan liggen wat cursist "Mol" ter ere van zijn naam had moeten graven. Na deze hel kwam de volgende: de hindernisbaan. Ik wist het zeker: "ik stop er mee".

Edoch, na een nachtrust van drie uur ontwaakte ik wederom in het tentenkamp op de kazerne en ik streelde mezelf met de gedachte dat het weekend weer een dag dichterbij was. Het was immers alweer dinsdag.

Deze week werd onze club uitgebreid met vijf officieren die, om weet ik veel wat voor reden, de eerste week niet mee hadden kunnen doen. De volgende dag echter waren er nog maar twee over.

Die nacht stond er een KAKO (kaart en kompas) oefening op het programma. Ik kreeg een opdracht van een kilometer of tien maar ik heb denk ik het driedubbele gelopen, want in mijn vermoeidheid en zenuwen heb ik de coördinaten omgedraaid. Ik kwam dus echt "In the middle of nowhere" terecht. Midden in een pikdonkere nacht, helemaal in mijn eentje.

Zoals ik het had begrepen moest ik aan de overzijde van een rivier zijn, maar ik kon op de kaart nergens een brug ontdekken. Alleen kilometers verderop voer een veerpont en men wilde ons laten improviseren, dus moest ik toch daar maar naar toe lopen dacht ik. Na een paar kilometer zakte de moed mij volledig in de hoge zwarte schoenen. Het was echt een pokke eind. Ik had al berekend dat ik pas tegen middernacht bij de pont zou zijn en dus zou dat ding, naar alle waarschijnlijkheid, al lang niet meer varen. Ik moest dus iets verzinnen om sneller vooruit te komen. In de verte hoorde ik een brommer aankomen en in mijn brein vormde zich een misdadig plan. Wild zwaaiend, met in mijn ene hand een zaklamp en in mijn andere hand een pistoolmitrailleur Uzi, sprong ik midden op het fietspad, waarop de brave borst zich zowat te pletter reed tegen een boom. Op mijn aller-zieligst legde ik de man de situatie uit en verzocht hem om mij naar de pont te brengen. De zich lam geschrokken bestuurder, durfde niet anders dan gehoor te geven aan mijn verzoek en zodoende kwam ik mooi op tijd bij de pont aan.

Maar nu het volgende probleem: het was ons niet toegestaan om geld bij ons te hebben en een pont vaart tegenwoordig echt niet voor niets. Maar weer een zielig verhaal opgehangen, wat mij steeds makkelijker afging en zowaar, ik mocht mee varen. Direct geïnformeerd hoe laat de laatste boot terug ging en of ik dan alstublieft nog een keer als verstekeling mee mocht. Na een tijdje aan de overkant rond gedoold te hebben ontdekte ik mijn fout. Ik vervloekte mezelf hartgrondig en nam de volgende boot terug. Op de boot heb ik een lift geregeld bij een automobilist. Daar zat ik, midden in de nacht, zwaar bepakt en bewapend, met een gecamoufleerde kop, in een Ford Scorpio. Deze man bracht mij tot vlak bij de kazerne waar ik opnieuw met mijn opdracht begon. Deze keer met meer succes. Ik was als allerlaatste binnen.

Uiteindelijk gingen we na drie weken Preco, met 13 man, van de 23 waar we mee begonnen waren, naar Roosendaal. Naar de K.C.T. Wat zoveel betekend als: Korps Commando Troepen.

Nu begon de commando opleiding dus pas echt. We maakten kennis met onze mede cursisten van de landmacht, die wij steevast "pleunen" noemden en samen met hen betrokken we het tentenkamp "Boer Bakx" van waaruit wij de komende acht weken zouden opereren. En ik moet zeggen dat ik de eerste week als redelijk positief heb ervaren. Met dien verstande dat het de hele godganse week heeft geregend.

We begonnen 's maandags op de touwbaan. Een mooie baan alleen twee keer zo hoog als bij ons in Doorn. We kregen een opdracht welke wij uiteraard verkeerd interpreteerden, wat resulteerde in 50 keer opdrukken. Vervolgens in gillende looppas naar de klimtoren. Maar ook dit ging niet snel genoeg wat bestraft werd met een rondje om het voetbalveld binnen twee minuten. Ik weet niet wat voor kermis horloge die instructeur had maar waar onze horloges tien seconden over hadden kwam die van hem er tien tekort. Nog maar een rondje dus. Dit geheel heeft zich nog een aantal malen herhaald.

Toen de klimtoren. Hier had ik nog goede herinneringen aan uit de Preco dus ik was vol zelfvertrouwen, ahum. Eerst maar eens een paar keer naar boven en beneden klimmen op diverse manieren. Een zijde van het bouwwerk is tijdens de bouw absoluut onbeklimbaar gemaakt en u begrijpt het al, juist via die kant moesten wij meerdere malen boven zien te komen. Toen wij het idee hadden total loss te zijn hadden we volgens het kader net de warming up gehad. En toen kwam het... mijn favoriete afdaling via het middentouw. En dan niet één keer maar twee. Slik! Om te beginnen moest je al naar het touw toespringen, met een gapend gat van 20 meter onder je. De eerste keer kwam ik gelukkig zonder problemen beneden. Maar toen ik vervolgens weer naar boven klom merkte ik dat ik al flink uit mijn reserves aan het putten was. Mijn spieren deden nog slechts trillend hun werk en dit gaf mij beslist een angstig gevoel.

Maar ook deze keer ben ik weer netjes langs het touw 20 meter naar beneden geklommen. Een overwinning. Maar we waren er nog niet. Nog maar een keer naar boven. Nu gingen we tokkelen (verbastering van het Engelse "toggle"). Dit kunt u zien als een soort kabelbaan. Maar dan niet zo'n mooie burger uitvoering met een stoeltje aan een katrolletje. Nee, wij hadden een zogenaamd tokkeltouwetje om ons schouders (dag en nacht) wat je simpelweg over het touw heenslaat en hieraan ga je dan hangen en zo suis je dan met een bloedgang naar beneden. De eerste keer dat ik "afstapte" kwam mijn volle gewicht in een keer met een ruk aan mijn armen te hangen waardoor ik maar ternauwernood vast kon houden. Later leer je met gebogen armen en gespannen spieren af te stappen en dan vervolgens langzaam uit te gaan hangen. Maar alleen al het simpele hangen aan je armen was al een hele opgaaft doordat deze zo langzamerhand al aardig verzuurd waren.

Toen ik na deze kunstenmakerij weer met beide benen op de grond stond (mentaal ook) had ik toch een gepast gevoel van trots over me.

En zo is het aftellen tot het weekend. Slapen komt er zo goed als niet van. Daar heeft een commando in opleiding geen tijd voor. Drie uur per nacht is veel. En dan natuurlijk nog onderbroken omdat er ook wacht gelopen dient te worden.

Ruim voor het ochtendgloren staan we alweer, stuiiterend van de kou, in korte broek en T-shirt, aangetreden voor de ochtendsport.

Na deze eerste fysieke inspanning van de dag is het achtereenvolgens: wassen, scheren, eten, corveeën en gereed maken voor inspectie. Tijdens deze inspectie wordt ons dan de huid vol gescholden omdat bijvoorbeeld je dekenrol niet recht is opgerold (in het tentenkamp slapen we op een stretcher, tussen drie op speciale wijze aan elkaar gespelde ruwe paarden dekens, die iedere ochtend weer opgerold dienen te worden), of er ligt nog een blaadje voor de tent of meer van dat soort ongein. De straffen die hier op staan zijn bijvoorbeeld: opdrukken, sit-ups, kikkersprongen, tien rondjes om het tentenkamp, of wat voor ziek idee het kader op dat moment ook maar heeft. Dat het maar duidelijk moge zijn dat wij, als cursisten, stront zijn en het kader is God. Wij worden voortdurend bekritiseerd en vooral gekleineerd. Hier ben ik snel aan gewend, ene oor in en andere oor weer uit. Lekker belangrijk. En toch heeft het iets. Vraag me niet wat. Ergens is het gewoon mooi.

Het is overigens niet alleen lichamelijk erg zwaar, ook probeert men er een heleboel theoretische kennis bij ons in te krijgen. Het is tenslotte de bedoeling dat wij specialisten worden.

Echter door de zware inspanningen en het gebrek aan slaap, doen wij tijdens de theorielessen verwoede pogingen om iets van slaap in te halen. Ik heb hier geleerd met mijn ogen open te slapen. Sterker nog, ik kon al slapend gewoon doorschrijven.

Alleen datgene wat er op papier komt is nooit meer te ontcijferen. En hier en daar ineens een kras, waar mijn pen van het papier af schoot als ik in een diepere slaap viel.

Naarmate de week vordert gaat het lichaam steeds meer pijn doen van het dag en nacht zeulen met de zware bepakking. En dit is dan de opbouwfase. Op het moment dat je denkt "dit kunnen ze niet maken in vreedstijd" gaan ze nog veel verder. Ik betrap mezelf regelmatig op de gedachte "kan ik dit wel, hoe lang hou ik dit vol?"

Toen het eindelijk vrijdagavond was geworden en wij na een uitgebreide en langdurige inspectie, inclusief de nodige strafmaatregelen, naar huis mochten heb ik eerst de stationsrestaurant leeg gekocht om de tekortkomingen van afgelopen week aan te vullen. Het was ons gedurende de opleiding verboden om met eigen vervoer te reizen. Dit om ongelukken vanwege extreme vermoeidheid te voorkomen. Zodoende hingen wij, al slapend met het kwijl in onze mondhoeken, knus tegen elkaar in de treincoupe.